

Ziarul de azi

Preș de două luni, în prima parte a anului 2003, ca director al cotidianului argețean „Ziarul de azi”, am „zis, fără a da cu parul...” în rubrica de editorial. Mulțumesc editorilor Cristina Diculescu și Corin Boian de la „Vasicos Media” pentru buna colaborare.

Prostul gust și bunul simț...

Nu contest zisele lui Defleur și Boll-Rokeach, potrivit cărora presa de prost gust se vinde la scară mare. Această pereche de autori americani afirmă că „prostul gust” a devenit elementul cheie în sistemul de comunicare în masă.

Alii autori se întreabă de ce se consumă simbolurile violenței și de ce se caută prostul gust. Iar eu mă întreb - nu în calitate de autor! - cum se împacă oare mesajul publicitar cu prostul gust, care pare a genera tirajul mult vînat de către agențiile de publicitate?

Și mai întreb, cum poate face casă bună prostul gust cu portretele politicianilor, care caută să ajungă pe piața electorală în cît mai multe exemplare?

Să tot pui întrebări pe această temă...

Nu aștept nici un răspuns, pentru că indiferent care ar fi acesta, eu sînt hotărît să „mă risc” și să evit genul care pare a fi cerut pe scară largă, respectiv detalierea evenimentelor ce au ca tematică violența și în general tot ce susține prostul gust.

Dacă poftiți la violuri, spînzurați sau crime, atunci „Ziarul de azi” nu este ceea ce vă trebuie, oameni buni!

Dacă aveți poftă de viață și doriți s-o gustați într-un mod special, lingîndu-vă pe buze, metaforic vorbind, de bunătățile ei, atunci ați nimerit la fix la „Ziarul de azi”.

Să fiți iubiiți, prieteni! „Ziarul de azi” e cu voi!

P.S. Bunul simț e mai de preș ca prostul gust, fie și dacă trebuie să-i contrazicem pe niște americani, aici la Pitești.

Tot respectul pentru Ion Mihăilescu

Uite incompatibilii! Uite compatibilii! Avem consilieri județeni care intră sub incidența acestei legi, al cărei număr nici nu vreau să-l știu, dar despre care comentăm de ne spetim de la o vreme încoace? Președintele Ion Mihăilescu, unul dintre bărbaii politici dintr-o bucată, care nu se pierde cu una, cu două, zice că nu există „cazuri” la Argeș. Scurt pe doi și cu trimiteri exprese la paragraf...

Am încercat să „cenzurez” părerea redactorului care reia subiectul cu pricina și azi, motivând că ar fi bine să consultăm și niște specialiști într-ale tâlmăcirii legislației emenate de bravul nostru Parlament, iar apoi să revenim cu o contrareplică la ce a zis domnul președinte Ion Mihăilescu. Am fost însă blocat la mantinelă de colega mea, care mi-a spus că a făcut deja acest lucru, ba chiar mai mult decât atât, vruiește toată lumea din Prefectură și Consiliu că Ion Mihăilescu ar ține partea consilierilor vizavi, fără argumente solide... „Cine zice asta?”, am întrebat inevitabil. „Persoane cu funcții foarte importante, dar care nu au curajul să-și dea numele, mai pe gazetărește spus, doresc să-și păstreze anonimatul”. Dacă e să te iei după rangul funcțiilor ocupate, se poate afirma că este vorba despre surse autorizate. Dar dacă e să te iei după „curajul” lor, putem pune totuși la îndoială gradul de autorizare în a ocupa aceste funcții. Eu le-am respectat dorința și le-am făcut pe plac, aprobând publicarea părerii care îl contrazice pe președintele Consiliului Județean. Am vorbit despre „respect”. A... da, dar în alt context. Nu iubesc anonimatul.

P.S. Vorba asta cu „Unde-i lege, nu-i tocmeală” se referă la faptul că tocmeala intervine nu la aplicarea legii, ci la interpretarea ei. Așa cred eu.

Oamenii se tem de medici

Dramă. Oamenii mor. Dar mor mulți cu zile, vorba românului. Dramă. Începem să ne obișnuim cu lipsa medicamentelor, cu lipsa paturilor la spitale, cu lipsa spitalelor.

Banii au luat mințile societății, în general. Și societatea medicală e atinsă de un virus atipic. Medicii, mai ales cei trecuți prin obiceiurile vremurilor etatiste românești, sunt ușor bulversați. Nu toți. Dar afirm cu tărie că mulți dintre aceștia nu se pot împăca cu gândul că au câțiguri mult mai mici decât... înainte, sau față de... te miri ce patroni... E vorba despre o mentalitate care chinuie nu numai o părticică (uite că sunt moderat!) din sfera medicilor, dar, pe termen mediu și tare mă tem că și pe termen lung, riscă să afecteze grav sănătatea întregului organism social românesc.

Trist și în același timp jenant este faptul că există medici care abordează pacienții din punct de vedere strict comercial. Hipocrate este de domeniul poveștilor pentru copii de alăptat... Citiți cu atenție observațiile cetățenilor de pe stradă. Oameni de bun simț, care parcă n-ar zice ceva de rău despre medici, dar parcă au totuși un mare of, ce nu și-l pot ascunde...

Cu ce este de vină sărmanul omer sau nefericitul pensionar ș.a.m.d., că există patroni care au reușit în afaceri și au câțiguri mai mari, mult mai mari decât ale medicilor?

De ce trebuie să se creeze această psihoză în rândul cetățenilor de rând, prin care să le fie teamă să meargă la medic, doar pentru că nu au bani? Vor sări ca arși mulți dintre medicii care vor citi aceste rânduri. Ei nici măcar nu conștientizează că au intrat într-o întrecere de câțiguri. Cine nu vrea să câștige? Beleaua este că dacă omul de afaceri poate câștiga prin mijloace legale, dar imorale, medicului îi este interzisă imoralitatea. Și medicul, fiind tot om, cu greu va face față ispitei.

Banii. Aici e cheia răului. Concret, sistemul de asigurări de sănătate nu a fost inventat în România. Culmea este că occidentalii, de la care a fost copiat acest sistem, sunt profund nemulțumiți de pe urma rezultatelor. Statul adună banii de la populație, care cotizează după reguli precise, proporțional cu veniturile, deci proporțional cu puterea economică dintr-o țară sau alta. Apoi statul împarte la medici, în funcție de activitate și de normele stabilite. Așadar, vă închipuiți cât câștigă un medic din Vest, dacă banii de la asigurări sunt strâni de la un popor cu câștiguri de zeci de ori mai mari decât ale românilor? Păi dacă aștia sunt nemulțumiți de acest sistem, ce credeți că putea genera într-o țară sărăcită precum România, aplicarea aceleiași metode?

S-a creat un cerc vicios. Sistemul este prost creat. Medicii reacționează negativ în relația cu pacientul, care la rândul său se teme de medic și preferă să-l ocolească.

Drama ce se derulează în cadrul sistemului medical ar trebui să atragă urgent privirile și măsurile din partea politicului românesc.

Desigur, există medici de mare valoare. Cu reputație profesională deosebită. Oamenii îi reperează cu ușurință și îi respectă ca atare.

Putem prezenta numai înroz tot ce ține de sistemul de asistență medicală, dar asta nu va însănătoși pe nimeni.

P.S. Mi-e greu să dau drumul la aceste rânduri spre tipar, dar ce să fac... mi-a scăpat...

Nu suntem inteligenți, ci omecheri

Nici topul amenințărilor cu războiul nu mi se pare mai important decât subiectul „Oferta educațională”, azi. Tot ce înseamnă școală a fost pus în mișcare, efervescența din învățământul argeșean atingând în aceste zile cote maxime. Secțiunea de viață învățământ este în centrul atenției. Prin „învățământ” înțelegem, potrivit dicționarului „1. Proces organizat de instruire și de educare în școală, sau 2. Precept din care se deduce un mod de acțiune, de a gândi; învățatură.” Dacă ar fi să abordăm viața pe secțiuni, față de preocupările specifice omului, atunci secțiunea învățământ cred că este cea care definește gradul de dezvoltare socială și implicit nivelul de civilizație.

Noi, românii, am crescut cu părerea potrivit căreia suntem cei mai inteligenți. De fapt eu cred că suntem cei mai omecheri, ceea ce e cu totul altceva.

Avem părerea că suntem cei mai colțiți. Eu cred totuși că suntem cei mai mari posesori de diplome. La capitolul învățături însușite stăm cu totul altfel.

De ce avem cele mai bune premii la concursurile internaționale, la multe dintre disciplinele exacte, dar în România este o criză teribilă de manageri? Aceeași criză este și la capitolul executanți, indiferent de specialitate. Performanțele școlare nu bat cu performanțele pe care le așteptăm în practică. De cele mai multe ori. Nu există numai criză politică în România. Există o criză generală a procesului de gândire în țara noastră.

Parafrazând o binecunoscută sintagmă care a făcut carieră în mediul publicitar, ofer spațiu la max pentru învățături.

P.S. Pentru cine?

Curtea de Conturi i-a găsit „h” noduri în papură lui Pendiuc

Dacă ar fi fost încredințate lucrările de asfaltare a străzilor Piteștiului unei alte firme decât Administrației Domeniului Public, atunci primarul Tudor Pendiuc „ar fi fost pe mână cu respectiva firmă”. Consiliul Local nu înseamnă nimic pentru cetățean. N-are nume și prenume, ci doar denumire...

Dacă străzile din Pitești ar fi costat de vreo două ori mai mult, nu interesează pe nimeni, pentru că cifrele nu spun mare lucru pentru cetățean. Dar primarul poate fi dat drept vinovat în fața cetățeanului care s-ar putea să meargă la vot, pentru că drumurile s-au stricat. Despre Consiliul Local, chiar că nu are rost să mai amintim. E o noțiune destul de grea pentru cetățean.

Administrația Domeniului Public, pentru cine nu știe, deci pentru cetățeanul la care tot fac eu referire... este o societate comercială a Primăriei. Ce poate fi mai chibzuit decât să-și rezolve problemele gospodărești cu propria-și societate comercială, deci cu oamenii tăi, cărora le dai o pâine în acest fel, și cu prețuri de achiziție a materialelor controlate direct?

Nu are Piteștiul drumurile europene... bătute de Aristide Buhoiu... dar nu are nici drumurile naționale ce trec prin județ... ca să nu mai vorbesc despre drumurile județene care arată la nivelul epocii imortalizate pe pelicula filmului LOANA... Bătrânii știu. Mai tinerii nu sunt oricum interesați prea mult de astfel de analize. Prin Câmpulung abia se mai poate circula. Prin Curtea de Argeș, cel puțin la ieșirile din oraș e plângere... Iar în alte municipii ale țării e tot un dezastru. Acum vreo trei

săptămâni, binecunoscutul realizator TV, Leonard Miron, piteștean de-al nostru, remarca pe postul național de televiziune, buna stare a străzilor din Pitești, în comparație cu ce există în țară.

Un control aspru, însoțit de un tam-tam pe măsură, a luat cu asalt Primăria Pitești. Curtea de Conturi a scormonit în visteria Primăriei să vadă ce s-a cheltuit și cum. Și la sfârșitul acestei expertize s-a aflat că pe străzile Piteștiului a nins abundant și că în Pitești au mai fost și temperaturi scăzute! Belea mare cât casa Republicii... Curtea de Conturi are de furcă după această iarnă cu tot ce a fost atins de zăpadă și de temperaturi scăzute. Prin toate aceste locuri asfaltul a avut probleme. Și în Pitești au fost probleme. Descoperirea cea mare este că A.D.P.-ul ar fi lucrat la asfaltul din Pitești cu oameni care nu aveau „atestat care să asigure nivelul de calitate al lucrărilor executate”... potrivit unui articol de lege... Or fi lucrat farmaciști, barmani sau fotomodele... Că ăia cu atestat au turnat autostrada Pitești - București și... retur... fără găuri, fără ȋnur... ca să rimeze. Și A.D.P.-ul n-a avut nici laborator autorizat care să confirme că a folosit produse corespunzătoare... Și uite așa, Curtea de Conturi a găsit vreo „h” noduri în papură... care mai de care mai ȋcolărești. Care mai de care, numai bune de amețit cetățeanul. Cel care merge, sau, mă rog, cel pe care se mizează a merge la vot.

E o părere.

Mașina de tocat paturi de spital și judecata de apoi

Am găurit steagul și ne-am tras imn de deosebitare... la culcare... Așa a început reforma.

Spitalul Călinești, care ar trebui să poarte numele regretatului doctor Crăciun, se confruntă cu cea mai cumplită „operație” din istoria sa. Este normal să te cutremuri de reformă... când un spital la care într-o vreme aveau acces numai „baronii”, se află în stare de faliment?

Așa cum omul sfințește locul, pentru că tot l-am amintit pe eminentul chirurg Crăciun, tot așa guvernele care vin și pleacă își sapă numele în piatră, marmură, lut sau mocirlă.

La sănătate, pentru că despre acest minister e vorba acum, nici un ministru, de „după darea găurii la steag” nu s-a afirmat cu nimic. La un moment dat, parcă am avut chiar un ministru avocat, ungur, la sănătate, dacă nu mă înșel... și ne întrebăm de ce sunt atâtea probleme la capitolul asistență medicală. Săraca, ministra de azi, are și o înfățișare destul de bizară, care, de altfel, a fost speculată cu vârf și îndesat de seriile de revoltăși care au defilat prin fața Guvernului. Nu pot spune că Guvernul Năstase a pus vata în nasul sănătății românești dar, parcă în aceste vremuri se vede cel mai limpede capătul la care nu mai arde nici o lumină, ci doar pâlpâie o lumânare... la vii.

Au ieșit medicii și cadrele medicale în stradă! O dată, de două ori, de nu mai știu câte ori... Bolnavii sunt sub anestezie la figurat, pentru că la propriu e un lux... Morții s-au retras pentru... defilarea de după... Doare de nu se poate.

Îi dăm cu reformă la sănătate, ne dăm cu reformă la învățământ, am pus de reformă în cultură (pe-asta am terminat-

o prima!) și, printre rânduri, punem de o reformă a corupției în pregătirea reformei economice. Facem reformele cu dosul, așa cum se zice în popor că s-ar face copiii care nu reușesc să fie premianți la școală, ci la prostii... Cu dosul sau la beție.

Nu tocmai fabrici și uzine patronate de stat, de unde se suge ca la concurs pe ultima sută de metri. Nu tocmai, sub pretextul că trebuie să-i facem pe muncitori să creadă că primesc salariul de undeva. Pentru că aștia trebuie să iasă iar și iar la vot. Tocmai paturi de spital, pentru că bolnavii și mai ales cei care au dat deja colțul... nu mai ies la vot acum, ci poate doar vreodată, la înviere. Dar dacă s-o pune de-un scrutin electoral atunci? Sau de vreo judecată? Aud?

Pensionarii unui stat administrat fără bun simț

Săracul tata, Dumnezeu să-l ierte, citea cuponul de pensie și pe față și pe dos câteva zile bune de la primire.

Nu exista țire mai importantă pentru el, decât o eventuală indexare la pensie. Aadar, precizez din capul locului că sunt un cunoscător al fenomenului „pensie la români” și pot declara, fără nici o rezervă, că una dintre cele mai mari batjocori ale guvernanților, pe mâna cărora s-a tot lăsat para asta administrată, este modul în care au fost gestionate fondurile de pensii.

Cine nu are bătrâni pensionari, cine nu are deja afaceri care aduc venituri substanțiale, sau cine are părinți cu pensii de pe urma unor salarii umflate cu pompa fostului P.C.R... sau alte pompe post P.C.R.-iste... nu are cum să înțeleagă ce se petrece cu această categorie socială, decât dacă are ceva bun simț și preocupare pentru semenii. Dar, cum noi suntem români și

suntem mai tari la cântece și claxoane decât la fapte, bunul simț e piesă de colecție...

Bătrânii nu au nici o vină că fondurile de pensii, la care au cotizat corect și constant, au fost utilizate în alte scopuri. Spunea un demnitar odată, că banii de pensii au fost tocași hă hă... încă de prin 1992, în totalitate. Acum se vaită gestionarii bugetului statului că un salariat trebuie să țină nu și tu câți pensionari în spate! Falsă și lipsită de bun simț este această afirmație. Fiecare salariat în parte și-a plătit dreptul la pensie, mai mult sau mai puțin, funcție de numărul de ani lucrați, funcție de mărimea salariilor.

Statul a restricționat compensarea rețetelor. Prețurile din piață nu și tu care e cumpărător pensionar și care nu... Apa, căldura și celelalte utilități de la bloc trebuie plătite. Și așa mai departe. Pensionarii care au copii în activitate, au speranță normală de viață. Ceilalți sunt condamnați la moarte prin chinuri.

O creștere a pensiei cu 4 procente înseamnă câteva zeci de mii de lei în plus. Băncălie fără margini, datorată sărăciei în care se află Statul, cel mai prost administrator cunoscut de economia de piață. Poate că sistemul de pensii private va rezolva problema bătrâneții celor care sunt acum în activitate, dar cei care sunt acum pensionari nu mai au nici o șansă de mai bine.

P.S. Gluma cu fata de la rubrica „Fără perdea” sper să tonifice frumoșii noștri bătrâni, care și tu că hazul de necaz e tot ce le-a mai rămas românilor.

Constantinii biruitori ai Piteștiului

Piteștiul are două zile de sărbătoare. Se pupă una cu alta perfect. 20 mai este ziua atestării documentare, de acum 615 ani. Iar 21 mai este, cum nu se putea mai frumos, ziua patronilor spirituali ai municipiului dintre coline, Sfinții Împărași Constantin și Elena. Piteștiul, am putea spune, poartă un hram ales. Împărașii Constantin și Elena mai sunt cunoscuți și ca BIRUITORII, pentru că ei au fost aleși să învingă de către Dumnezeu. În 1993, primarul Tudor Pendiuc, împreună cu PS Calinic au hotărât această formulă minunată de sărbătoare „20, 21 mai”, pentru Pitești, alegând ca patroni spirituali pe Sfinții Împărași biruitori Constantin și Elena. Fie ca Piteștiul să biruiască pe de rând mulți ani și bine!

Nu cunosc exact dacă raportat la numărul total de locuitori ai Piteștiului avem cei mai mulți Constantinii și Elene din țară, dar sunt sigur că avem cei mai tari oameni din România botezați cu numele Sfinților Împărași biruitori. Că pe prefect, ca prim om al județului, îl cheamă Constantin, hai că o fi o întâmplare... Că pe cel care a condus întreprinderea care i-a făcut oameni pe cei mai mulți dintre piteșteni și datorită căreia Piteștiul a săltat economic pe locul patru sau chiar trei la nivel de țară, îl cheamă tot Constantin, o fi tot o întâmplare? Că pe cel care ocupă cel mai important loc în Senat, ca argean pur sânge, care a fost prefect de Argeș și care conduce practic politic destinele Piteștiului, îl cheamă tot Constantin, o fi iarăși o întâmplare? Și pe PS Calinic îl sărbătorim la onomastică tot de Sfinții Biruitori! Tot întâmplare?

Constantinii conduc într-un fel sau altul la Pitești, dar cât de bine fac acești biruitori echipă? Ar fi prea de tot, nu-i așa?

Aștept ziua mare a Piteștiului când Constantin Nicolescu și cu Constantin Stroe, de exemplu, vor juca hora mare în ătrand, acolo unde ne dă municipalitatea mici și bere pe gratis pe sâmbure, și la propriu, și la figurat. Pentru că fiecare în parte a biruit, dar piteștenii ar simți poate mai bine roadele unei biruințe comune. Piteștiul, în general, este un oraș destul de divizat, cu multe centre de interese și de putere. Primarul sau Tudor Pendiuc, cum vreți să-i ziceți, îi mai adună când și când pe toți la o masă, dar fiecare mănâncă în farfuria sa cu tacâmuri separate. Toți se ăterg pe mâini în același fel după masă. Iată și un punct comun.

La mulți ani Pitești și biruință în echipă!

Nunți, botezuri și pomeni

Vineri, în calitate de invitat al domnului Gheorghe Smeoreanu, la emisiunea TV de prânz de pe Alpha TV, am primit și o întrebare cu privire la politica redacțională a ZIARULUI DE AZI.

La această întrebare am răspuns metaforic, precizând că iubesc la nebunie botezurile, apoi nunțile, și urăsc pomenile... Ador femeile gravide. Tot ce înseamnă viață este prioritar pentru mine. Dragostea este pusă la loc de cinste într-un sertar neprăfuit. Nu suport rubrica de decese. O respect însă. Se petrec, este perfect adevărat, o mulțime de nenorociri printre noi și sunt destui care se desfată cu astfel de povestiri. Pe mine nu mă interesează aceste subiecte.

După fiecare cuvântare, mai ales oamenii politici obișnuiesc să încheie cu: „Așa să ne ajute Dumnezeu!” Eu, care cred tare mult în Dumnezeu, cred în dragoste. Acesta este motivul pentru care, uneori, închei un articol sau o emisiune TV cu: „S-auzim de dragoste!” sau „Să fiți iubiri!”

Să fiți fericiți, oameni buni!

Muscelenii s-au izolat la capăt de linie ferată

Legătura cu Câmpulungul, fie pe calea ferată, fie pe oșea este foarte grea. Trei bariere în calea automobilelor pe oșeaua națională Câmpulung-Pitești! Cel puțin zece minute se așteaptă la o barieră, dacă ai șansa să te afli pe oșea în paralel cu vreun marfar sau personal... Dacă mergi în aceeași direcție cu trenul, atunci chiar că n-ai avut noroc pe lume și oricât te-ai zbate călare pe caii putere, tot prinzi cele trei bariere pe de rând. Dacă ai o întâlnire de afaceri la ARO sau oriunde în Câmpulung, e bine să cunoști și mersul trenurilor atât pentru marfare cât și pentru călători!

Că veni vorba de ARO, cineva din conducerea uzinei chiar îmi spunea în urmă cu puțin timp că i-ar fi zis un om de afaceri străin ceva de genul: „Bă, la voi nici drumul spre Câmpulung nu ține cu uzina! Nu numai că arată groaznic, dar dacă mai prind și o barieră pierde orice chef de a intra în negocieri pentru investiții la ARO!” Dar nu numai drumul ține Câmpulungul la distanță de Pitești.

Câmpulungenii s-au izolat încet, dar sigur de Pitești. Când vin la Pitești nu se descurcă prin oraș nici cu harta. E ceva incredibil. Oamenii au atins cote alarmante de sărăcie. Un drum la Pitești reprezintă un lux. Un salariu de un milion de lei pe lună reprezintă ceva normal! Nici pâine nu prea se mai cumpără în fosta cetate a Basarabilor. Magazinele alimentare sunt aprovizionate cu cele mai ieftine produse, dar și proaste, pe măsură.

Un coleg de breaslă remarca săptămâna trecută, faptul că muscelenii și-au pierdut și umorul. La Festivalul de satiră și umor „Tudor Mușatescu”, în anul 100 Mușatescu, la Câmpulung s-a stins pofta de râs! Este perfect adevărat. Culmea este că muscelenii încă mai vor să aibă județul lor! Cu sărăcie cu tot.

Vor deputații lor. Vor o prefectură a lor. Cred că aceste vechi dorințe i-au împins pe musceleni, fără să-și dea seama, spre izolare, cu consecințele care se văd cu ochiul liber de pe dealul Măpăului, unde se află și unul dintre vulcanii cu care au uitat să se mândrească.

Câmpulungul este orașul cu cele mai multe ziare pe cap de locuitor din România și poate chiar din lume. La o populație de vreo treizeci și ceva de mii de locuitori, cu tot cu copiii de păpă, există un cotidian, un bisăptămânal și un săptămânal. Mai există două posturi de televiziune și două posturi de radio, dacă nu cumva or mai fi apărut și altele între timp... Cu toate că presa e așă de tare, tot bârfa circulă mai bine, zvonul fiind cel mai bun „mijloc de comunicare”. Ziarele editate la Pitești sunt citite de foarte puțini câmpulungeni. Ei au crimele lor, violurile lor, cu tot tacâmul specific de nenorociri și nu-i încântă cu nimic spânzurății sau bătăuții cu uluca de la Pitești. Dar nu-i interesează prea mult nici alt gen de informații. Pentru că ei vor judecă.

Este îngrijorător de trist. La Câmpulung e capăt de linie ferată. La Câmpulung întoarce trenul.

Se întâmplă în Argeș...

Zvonul care se confirmă parțial

Am anunțat cu mult înainte, că se va face o schimbare la nivel de vârf la Automobile Dacia. Lumea vorbește. Chiar dacă e vorba despre Renault, există zvonuri care se confirmă și unele dintre ele pot fi prinse din zbor, înainte de a se da publicității... Așa s-a întâmplat în cazul schimbării directorului general de la Dacia. Faptul că zvonul a existat mai de mult este confirmat de însuși modul în care a fost redactat comunicatul oficial, prin care este anunțată presa cu privire la această schimbare. Să vedem de ce. Potrivit zvonului, Christian Èstève ar pleca de la Automobile Dacia datorită proastei gestionări a grevei din

februarie- martie 2003. Sau mai bine zis, pentru că nu a reușit să evite acest conflict cu sindicatul. Nuanța ar fi că directorul Christian Èstève ar fi fost retrogradat. Asta potrivit zvonului care a fost lansat cu mult timp înainte de a apare acest comunicat de presă. Că „v-a fi schimbat Christian Èstève” s-a adeverit. Dar că acest lucru „ar însemna o retrogradare”, nu s-a confirmat. Mai mult decât atât, comunicatul pune punctul pe „i” din titlu: „Chemat în postul de Secretar General al Grupului Renault, ...”. Așadar și prin urmare, domnul Christian Èstève nu pleacă pentru că a dat-o în bară cu sindicatul, ci pentru că e nevoie de domnia sa într-un loc mult mai important, unde primește însărcinări mai mari! Sincer să fiu, eu chiar cred acest lucru. Mi se pare corect ca domnul Christian Èstève să fie promovat. Este cel care a condus ostilitățile din partea Renault la semnarea contractului de privatizare a uzinei Dacia. Că o fi bine pentru Dacia că s-a întâmplat să fie privatizată cu Renault, poate că o mai fi de discutat pe ici pe colo, dar că este bine pentru Renault, pare a nu mai putea fi pus la îndoială sub nici o formă. Așa că Èstève și-a făcut datoria cu vârf și îndesat. Tot Èstève a participat la planul Super Nova și tot Èstève a dat drumul la Solenza. Dar cel mai tare a fost planul de restructurare a personalului salariat. Pe vremea lui Èstève s-a întâmplat acest lucru. Au plecat peste zece mii de oameni de la Dacia fără nici o contestație! Cred că nici cel mai optimist francez de la Renault nu a pronosticat un curs așa de ușor al restructurării masei salariale. Așa că Èstève are merite cu duimul. Dar, există un mare dar. Fără Constantin Stroe, nu putea să facă nimic Èstève. Părerea mea.

În altă ordine de idei, observ că domnul François Fourmont are experiență de lucru în serviciul Personal, ceea ce confirmă zvonul potrivit căruia ar avea o mare experiență de lucru cu sindicatele. Poate că este o întâmplare.

N-am epuizat subiectul.

